

Sökanden yrkar att rätten skall

- ogiltigförklara parlamentets beslut att inte vid befordringsförfarandet avseende budgetåret 1996 befordra honom till lönegrad LA 4,
- förplikta parlamentet att betala rättegångskostnaderna.

Grunder och huvudargument

Sökanden, som är tjänsteman i lönegrad LA 5, för talan mot tillsättningsmyndighetens beslut att inte befordra honom till LA 4 vid befordringsförfarandet avseende budgetåret 1996. Han anför att tillsättningsmyndigheten inte har givit någon förklaring till stöd för sin vägran att befordra honom, medan den konsultativa kommittén har rekommenderat honom efter befordringsförfarandet avseende budgetåret 1995. Det överklagade beslutet är således behäftat med total frånvaro av motivering.

Sökanden anför vidare att tillsättningsmyndigheten dels inte har företagit någon bedömning av de relativa meriterna för de tjänstemän som kan komma i fråga för befordran till lönegrad LA 4, dels har företagit en prövning utan att ta hänsyn till hans betygsrapporter och utan att begära upplysningar om hans meriter för att kunna kompensera deras "fiktiva frånvaro". Genom att anta det överklagade beslutet har tillsättningsmyndigheten således åsidosatt artikel 45 i tjänsteföreskrifterna. Vidare har den gjort sig skyldig till en uppenbar felbedömning och har åsidosatt principen om likabehandling av tjänstemän som kan befordras.

Talan väckt den 23 april 1997 av Carmen Gómez de Enterría mot Europaparlamentet

(Mål T-131/97)

(97/C 212/58)

(Rättegångsspråk: franska)

Carmen Gómez de Enterría, med hemvist i Luxemburg, har den 23 april 1997 väckt talan mot Europaparlamentet vid Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt. Sökanden företräds av advokaten Eric Boigelot, Bryssel, och har uppgivit följande adress för delgivning: Advokatbyrån Louis Schiltz, 2, rue du Fort Rheinsheim, Luxemburg.

Sökanden har yrkat att förstainstansrätten skall

- ogiltigförklara det beslut som Europaparlamentets presidium i egenskap av tillsättningsmyndighet har fattat vid sitt möte den 15 och 16 juli 1996 (referensnummer: PE 251.357/BUR)
- som följd därav förklara att tillsättningsmyndigheten i enlighet med artikel 176 i Romfördraget skall se till att sökanden återfår samtliga sina rättigheter, och särskilt se till att den tjänst som sökanden har pensionerats från skall återges henne i samma lönegrad, och att eventuell utestående lön för tiden från tidpunkten då

hon pensionerades till dess att hon återförs i tjänst skall utbetalas till henne med tillägg för dröjsmålsränta om 8 procent per år,

- i den mån så är nödvändigt, ogiltigförklara Europaparlamentets ordförande Klaus Hänschs skrivelse av den 9 oktober 1996, genom vilket sökanden delgivits presidiets ovannämnda beslut,
- förplikta svaranden att ersätta rättegångskostnaderna.

Grunder och huvudargument

Sökanden anför att förstainstansrätten har ogiltigförklarat ett beslut som parlamentet fattade år 1994 om att pensionera henne i tjänstens intresse (¹). Till följd av denna dom antog parlamentet ett nytt beslut, genom vilket det dels "bekräftade" sitt beslut från 1994 att pensionera sökanden i tjänstens intresse, dels beslutade att avslå sökandens kandidatur till tjänsterna som generaldirektör vid GD I och som specialrådgivare vid epicentret i Bryssel.

Sökanden anser för det första att svaranden inte har dragit samtliga nödvändiga juridiska konsekvenser av förstainstansrättens dom, eftersom det rättsstridiga beslutet om pensionering från 1994, till följd av ogiltigförklaringen, retroaktivt anses aldrig ha varit för handen. Sökanden borde således med nödvändighet ha återförts i den situation som hon befann sig i när det ogiltigförklarade beslutet antogs, och parlamentet borde inte ha kunnat grunda sig på det ogiltigförklarade beslutet för att anta det beslut som hon nu för talan emot. Hon hävdar följaktligen att artikel 176 i EG-fördraget samt den allmänna principen att en domstols beslut har rättskraft har åsidosatts.

Sökanden gör även gällande att artiklarna 25 andra stycket och 50 i tjänsteföreskrifterna har åsidosatts, eftersom det omtvistade beslutet inte gör det möjligt att med säkerhet och precision definiera skälen till att hon pensionerades och beslutet grundas inte på ett sådant tjänstens intresse som gör det möjligt att tillämpa artikel 50 i tjänsteföreskrifterna.

Sökanden understryker desutom att beslutet har fattats utan att hon har givits tillfälle att ändamålsenligt försvara sina intressen, eftersom tillsättningsmyndigheten (i det aktuella fallet parlamentets presidium) inte har tagit del av hennes yttranden avseende den omtvistade frågan, vilket utgör ett åsidosättande av rätten till försvar.

Hon tillägger att beslutet innebär maktmissbruk, eftersom det har fattats på grundval av andra skäl än tjänstens intresse, som är det intresse som avses i artikel 50 i tjänsteföreskrifterna, och under sådana förhållanden att det inte finns några skäl som lagligen kan göras gällande för att rättfärdiga beslutet. Sökanden drar därav slutsatsen att svaranden har använt sina befogenheter för andra ändamål än den har tilldelats dem för.

Sökanden hävdar slutligen att svaranden inte har iakttagit sin skyldighet att fatta beslut som påverkar tjänstemäns personliga situation inom en rimlig tidsfrist. Sökanden

anför i detta avseende att det var först den 9 oktober 1996, efter det att hon framställt en ansökan därom till administrationen, som hon delgavs det beslut som presidenten hade fattat vid sammanträdet den 15 och 16 juli 1996. Hon har således under tre månader svävat i ovisshet om sin situation, som till yttermera visso var särskilt prekär. Enligt sökandens mening är ett sådant beteende oacceptabelt och det har inte bara förorsakat henne ekonomisk skada, utan även ideell skada.

(¹) Dom av den 14 maj 1996, meddelad i mål T-82/95 (EGT nr C 180, 22.6.1996, s. 28).

Talan mot Europeiska Investeringsbanken väckt den 29 april 1997 av Bernard Yasse

(Mål T-141/97)

(97/C 212/59)

(Rättegångsspråk: franska)

Bernard Yasse, Fauvillers (Belgien), har den 29 april 1997 väckt talan vid Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt mot Europeiska Investeringsbanken. Sökanden företräds av advokaten Pascale Delvaux de Fenffe och Pierre-Paul Van Gehuchten, Bryssel, med följande delgivningsadress: Michel Hautem, 90, route de Longwy, Schouweiler, Luxemburg.

Sökanden yrkar att förstainstansrätten skall

- ogiltigförklara Europeiska Investeringsbankens beslut av den 31 januari 1997,
- beordra banken att återinsätta sökanden i tjänst,
- förplikta banken att till sökanden utge:
 - vid återinsättning i tjänst, en preliminär summa av 2 666 466 belgiska franc (med reservation för eventuella ändringar under förfarandets gång) avseende upplupna löner samt en summa om 1 000 000 belgiska franc som ersättning för annan materiell och ideell skada,
 - om återinsättning i tjänst inte är möjlig:
 - en summa av 1 390 150 belgiska franc som avser normal ersättning vid lagenlig uppsägning,
 - en summa av 35 986 625 belgiska franc, med reservation för ändringar eller preciseringar under förfarandets gång,
 - en summa av 2 500 000 belgiska franc som avser ersättning för förlust av förmånliga räntesatser vid hypotekslån för byggnation,
 - en summa av 1 000 000 belgiska franc som avser ersättning för kränkning av yrkesheder.
- en summa av 300 000 belgiska franc, för att denne agerar i egenskap av förmyndare för sitt minderåriga barn, samt

— förplikta EIB att ersätta samtliga rättegångskostnader.

Grunder och huvudargument

Grunderna och huvudargumenten liknar de som har åberopats i mål T-140/97.

Talan mot Europeiska gemenskapernas kommission väckt den 7 maj 1997 av Natural Van Dam AG och Danser Container Line BV

(Mål T-155/97)

(97/C 212/60)

(Rättegångsspråk: nederländska)

Natural Van Dam AG, bolag bildat enligt schweizisk rätt, och Danser Container Line BV, har den 7 maj 1997 väckt talan vid Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt mot Europeiska gemenskapernas kommission. Sökandena företräds av advokaten J. Van Dam, Rotterdam, och har uppgivit följande adress för delgivning: advokatbyrå F. Entringer, rue Philippe II, 34A, Luxemburg.

Sökandena yrkar att rätten skall:

- ogiltigförklara kommissionens beslut av den 7 mars 1997 (SG(97)D/1862, i vilket kommissionen beslutar att inte bevilja sökandena det undantag som dessa ansökt om med stöd av artikel 8.3 c i rådets förordning (EEG) nr 1101/89 (¹), samt bevilja det begärda undantaget, och
- förplikta svaranden att ersätta rättegångskostnaderna.

Grunder och huvudargument

Sökandena bedriver containerfrakt i linjetrafik på Rhen. De har för avsikt att bygga tre specialfartyg särskilt avsedda för frakt av vissa farliga ämnen. I anledning av detta ansökte de hos kommissionen om undantag från förbudet i artikel 8.1 i ovan nämnda förordning.

De anser att det förhållandet att deras ansökan avslögs strider mot ändamålet med förordningen, som inte syftar till att bromsa utvecklingen av nya fraktmöjligheter inom inlandssjöfarten. Sökandena hävdar vidare att kommissionen har gjort en felaktig och otillräcklig bedömning av de faktiska omständigheterna och att beslutet inte var tillräckligt motiverat.

(¹) Rådets förordning (EEG) nr 1101/89 av den 27 april 1989 om strukturella förbättringar inom inlandssjöfarten (EGT nr L 116, 28.4.1989, s. 25).